



## KÖPRÜ

Koyasan taştan yapılma daracık köprünün başında endişeyle duruyor, bir yandan da bir diş sarımsak çiğniyordu. İki bacaklı bir yengeç kadar yalnız ve mutsuzdu.

O sabah uyandığında mutlulukla şöyle demişti kendisine: “Artık yeter. Bugün diğerleriyle birlikte o köprüyü geçiyor ve mezarlığa gidiyorum.” Düşününce kolay gelmişti. Oraya git, köprüye ayağını bas ve birbiri ardına ufak adımlar atarak ilerle. Diğer taraftaki çamurlu mezarların içinde veya kırık dökük mezar taşlarının arkasında pusuya yatmış kötü ruhları aklına getirme. Sadece derenin diğer kıyısına dik gözlerini ve karşıya geç.

Midesine bir kuru kek indirip, kuyudan su getirdikten sonra bile hâlâ mutluydu. Kız kardeşi Maiko’yu giydirip annesinin kahvaltı hazırlamasına yardımcı olduğu süre boyunca da gülümsüyordu. Maiko ile birlikte hoplaya zıplaya mezarlığa doğru ilerledikleri sırada, diğer çocukların onu bir mezarın tepesine tünemiş halde gördüklerinde nasıl şaşkına döneceklerini düşünüp bir kahkaha attı.

Köyün arka kapısını oluşturan iki ağacın yanından geçtiklerinde, Koyasan'ın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Her iki ağacın gövdesine de öfkeli, şeytani yüzler oyulmuş, oyuklar da parlak kırmızı ve sarı renklerle boyanmıştı. Geceleri köye yaklaşmaya çalışacak kötü ruhları korkutup kaçırmak için oradaydı bu yüzler. Mezarlıktaki ruhlar için yapılmamışlardı; onlar dereyi geçemiyorlardı ne de olsa. Fakat dünyada serbestçe dolaşan çok sayıda başka ruh vardı.

Koyasan bu yüzlere bakmaması gerektiğini biliyordu. Onu korkutuyorlardı çünkü. Ama yine de, geçerken her iki tarafa da kaçamak bakışlar atmadan durmadı. Bu vahşi, çirkin ve tehditkâr yüzleri görünce karnı kasılır gibi oldu. Her iki yüz de âdeta parıldıyordu. Ağızları hafifçe açılmış ve gözleri kısılmıştı sanki. Ağaçlar da nefes alıp veriyora benziyordu. Bütün bunların hayal gücünün bir oyunu olduğuna emindi Koyasan, ama yine de adımlarını hızlandırdı.

Kendisine olan güveni azalmıştı şimdi. Yanında yürüyen Maiko ise ağaçların farkına varmamıştı bile. Gerçi o çok az şeyden korkardı. Daha çok küçüktü ve dünyayı, ondan korkacak kadar iyi tanı mıyordu henüz.

Tüm bunlara rağmen Koyasan köprüyü geçmeye kararlıydı. Bu iş bu gün bitecekti. Tepede güneş parıldıyordu; gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu. Şu an tüm ruhlar gölgelere ya da yerin altına çekilmiş, dinleniyor olmalıydılar. Açık havada olduğu sürece kendisine zarar gelmesi mümkün değildi Koyasan'ın.

Köprüye vardığında, oraya ilk gelen kişinin kendisi olmadığını gördü. Arkadaşlarından bazıları köprünün diğer

tarafında neşe içerisinde birbirlerini kovalıyorlar, mezar taşlarının etrafında dolanıp mezarların üzerinden atlıyorlardı. Koyasan'ı gördüklerinde ona seslenip selam verdiler, fakat yanlarına çağırmadılar. Köydeki her çocuk, mezarlıktaki kötü ruhların Koyasan'ı dehşete düşürdüğünü biliyordu. Bir gün onun köprüyü geçebileceğine inanmıyorlardı ve çoğu da onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Ama Koyasan onlara yanıldıklarını gösterecekti bugün! Kendisinin korkak bir kız olmadığına yürekten inanıyordu. Geçen sene, bir keçi, dik bir tepeden aşağıya yuvarlanmış, çoban çocuk korkuyla tepede durup ağlarken Koyasan aşağıya inip hayvanı yukarıya çıkarmıştı. Bir keresinde düşüp kolunu yarmış, yaradan kan akmaya başladığında da İtako kıvrık bir iğneyi koluna sokup çıkararak yarayı diktiğinde de tek damla gözyaşı dökmemişti.

Somut şeyler korkutmuyordu onu. Ama ruhlar... bedenlerinden ayrılmış o sefil şeyler... öbür dünyaya ait o korkunç yaratıklar... Konu onlar olduğunda durum epey farklıydı.

Maiko karşıda oynayan üçlüyü görünce neşeyle aguladı. Ondan büyük ve hızlı olan diğer çocukları yakalayabilmek için henüz çok küçüktü, ama yine de onları kovalayabilmek amacıyla ufak ama hızlı adımlarla köprüden karşıya geçti.

Koyasan eteğinin cebinden bir diş sarımsak çıkarıp ağzına attı. Sarımsağa bayılıyor, cebinde mutlaka birkaç diş bulunduruyordu. Ağzındaki çiğnerken bir yandan da köprüye göz attı. Sıradan bir taş köprüydü bu. Uzun zaman önce inşa edilmiş, onyıllar içinde birçok defa çeşitli yerlerinden onarım görmüştü. Aheste bir dere şırıldıyordu altından.

En ağır kış şartlarında bile taşmıyor, yazları kurumuyordu; fakat Koyasan sık sık bu ince ince süzülen suyun kuruyacağından ve geceleri diğer tarafta toplanıp taşkınlık yapan ruhların köyün bulunduğu kıyıya geçmelerine izin vereceğinden endişe duyuyordu.

Köprünün ardındaki alana yayılmış eski mezarlık artık kullanılmıyordu. Yüzlerce, hatta belki de binlerce yıllık insan külleri gömülüydü burada. Köy sakinleri, bunca ölünün nereden geldiğini bilmiyordu. Bir zamanlar, yakınlarda bir yerde büyük kasabalar ya da bir şehir vardı herhalde; fakat bunu doğrulayabilecek hiçbir kalıntı yoktu ortada. Veya burası eskiden kutsal bir yerdi ve ölülerin külleri bu kuytu bölgeye uzak diyarlardan getirilip gömülmüştü.

Köprünün hemen ardındaki alan, lahitleri saymazsak açık ve düzdü; fakat yetmiş ya da seksen adım sonra dik bir yamaca dönüşüyordu. Yirmi adım sonra ise ilk ağaçlar görülüyor, giderek sıklaşan bu ağaçlar ölülerin büyük kısmının gömülü olduğu tepeyi kaplıyordu.

Buraya yakınları tarafından getirilip gömülen kül vazolarının sayısı için tam bir rakam vermek mümkün değildi. Toplam rakamı bulmak için defalarca girişimde bulunulmuştu. Bir seferinde on bin, başka bir sayımda ise yirmi bin sayısına ulaşılmıştı. Sorun şuydu ki, mezar ve mezar taşlarının birçoğu yosun, çalı ya da ağaçlarla kaplanmış, orman zemininin altında sonsuza dek kaybolmuştu. Bir başka engel ise bir mezar taşının üzerinde bir isim yazmasına rağmen altında elli, yüz, belki de daha fazla vaso bulunabilmesiydi.

Bazıları burada yüz bin ölünün yattığını; tepenin doğal bir oluşum değil, ölülerin kalıntılarıyla meydana gelmiş bir

çıkıntı olduğunu söylüyorlardı. Koyasan bunun doğru olduğunu sanmıyordu; ama bu konu, ölümler tarafından kovalandığı kâbuslar olarak sık sık karşısına çıkıyordu.

Koyasan bu mezarlıkla kaplı ormanlık tepeyi keşfe hiç çıkmamış, yaşayanları ölümlerin dünyasına bağlayan taş köprüyü bir kere bile geçmemişti. Korku, onu insanların yaşadığı tarafta tutmuştu hep.

Biliyordu; bu aptalcaydı. Aslında ruhların kötü huylu oldukları konusunda herkes hemfikirdi; çocuklar güneş batıktan sonra karşı kıyıya geçmiyorlar, tedbiri elden bırakmamak için karanlık basmadan en az bir saat önce mezarlıktan ayrılıyorlardı. Fakat hiçbir ruh gündüz etrafta gezinemedi. İçlerinden güçlü olanları yer üstüne çıkabiliyordu belki; ama yine de gölgelere sığınmak zorundaydılar. Büyük lahitlerin, iri kayaların ardına sınıyorlar, dev gövdeli ağaçların oyuk gövdelerine saklanıyorlardı. Ormanın derinliklerine gitmediğiniz, mağaralardan ve diğer karanlık noktalardan uzak durduğunuz sürece tamamen güvendeydiniz. Tüm çocuklar aynı şeyi söylüyorlardı ne de olsa. Her günün sonunda canlı ve sağlıklı bir şekilde geri dönmeleri de bunun kanıtıydı.

Gelgelelim Koyasan bütün bunlara rağmen korkuyordu. İnanılmaz uzunluktaki korkunç solucanlar gibi yerin altında sürünüp durduklarını, dışarıya çıkma hasretiyle yanıp tutuştuklarını hissediyordu bu ruhların. Kaçmak... ele geçirmek... acı çektirmek... öldürmek... tek istedikleri.

Birden ensesini bir pençe tırmaladı.

Koyasan bir çığlık atıp hızla arkasına döndü. Bu sırada ağzındaki sarımsak da yere düşmüştü.

Karşısında, elinde ucu çatalı bir sopa tutan ve kahkahalarla gülen Yamadasan vardı. Mitsuo ve Chie de yanındaydılar. Onlar da gülüyorlardı.

“Ruh sandın!” diye bağırdı Yamadasan kıkırdayarak.

“Hiç de bile!” diye kızgınlıkla cevap veren Koyasan, hemen başını eğip arkadaşını selamladı. Her zaman kibardı, korktuğunda bile. “Kuş kondu sandım.”

“Hayır efendim, sanmadın. Eğer bir kuş olduğunu düşünseydin çığlık atmazdın.”

Oğlan kısa bir süre alaycı dans figürleri yaptıktan sonra, sopayı elinden atıp Koyasan’a baktı ve sırtıttı. “Bugün karşı tarafa geçecek misin, yoksa her zamanki gibi burada mı duracaksın?”

Koyasan onlarla birlikte karşıya geçeceğini, ne kadar cesur olduğunu bugün onlara kanıtlayacağını söylemek için ağzını açtı... Fakat içinde sabahki kararlılığı hissedemeyince sustu.

“Onu rahat bırakın,” diyerek sıcak bir gülümsemeyle Koyasan’a baktı Mitsuo. “Korkuyor olması onun suçu değil.”

“Korkmuyorum ben!” diye çıkıştı Koyasan. Sonra da topuklarıyla yeri eşeledi. “Ölüleri rahatsız etmememiz gerektiğini düşünüyorum sadece. Bir mezarlıkta oynamak doğru değil.”

“Saçmalık,” dedi Yamadasan. “Etrafa bir zarar vermediğimiz sürece ne yaptığımız kimsenin umurunda değil. Sen, bir ruhun yeraltından fırlayıp seni yemesinden korkuyorsun.”

Koyasan öfke dolu gözlerle arkadaşına baktıysa da kendisini savunmak için söyleyecek bir şey bulamadı.

Yamadasan’ın sırtına hafifçe vuran Chie, “Hadi gidelim,” dedi. “Zaten kısa bir süre sonra geri dönmek zorundayız.”

Keçiler kendi kendilerini güdemeyecekler ne de olsa. Burada zaman kaybetmeyelim.”

Yamadasan omuz silkip son bir defa Koyasan’a güldükten sonra, köprüye doğru koştu. Bir yandan da diğer taraftakilere bağıyor, kendisinin bir kurt olduğunu ve yakaladığı ilk çocuğun bağırsaklarını sökeceğini söylüyordu. Chie ve Mitsuo da büyük bir neşeye uluyarak onun peşinden gittiler ve mezarlığın üzerini örten sessizliği yırtıp attılar.

Koyasan üzüntüyle bu üç çocuğun gidişini izledi, sonra da köprüye göz attı. Ardından da kendi ayaklarına bakarak onlara hareket etmelerini söyledi. Parmaklarından biri hafifçe oynar gibi olduysa da, sonuçta iki ayağı da bu emre al-dırış etmedi. Bir kez daha köprüye bakan Koyasan, o sabah söylediklerini hatırladı.

“Bunu yapmak zorundayım,” diye mırıldandı. “Yapmazsam hayatım boyunca benimle dalga geçecekler.”

Tüm cesaretini toplayıp sağ ayağını havaya kaldırmaya çalıştı ve kendisini ileriye gitmeye zorladı. Ayağı kalkıp bir süre havada durduktan sonra yere... bir adım ilerideki köprü-nün üzerine indi.

Hava birden buz gibi oldu. Mezarlıktaki oğlanlar ve kızlar bağııp çağırmaya, ulumaya devam ediyorlardı, ama Koyasan onları duyamıyordu artık. Göremiyordu da. Dünya gri bir boşluk halini almıştı şimdi. Tek duyabildiği şey, derin ve hırıltılı nefeslerdi. Bir zamanlar insan olan, ama artık başka bir dünyaya ait yaratıkların nefesleriydi bunlar.

Yavaş yavaş, binbir güçlkle, korka korka sol ayağını öne doğru sürüdü. Şimdi iki ayağı da köprü-nün üzerindeydi ve bu ilk defa oluyordu. Derenin üzerinde, iki dünya arasında

kalakalmıştı şimdi; hem ilerlemekten ödü kopuyor, hem de cesaretini kaybedip geri gitmemek için var gücüyle savaşıyordu. Midesi bulanıyor, başı zonkluyordu. Birkaç sene önce hastalanıp ateşi çıktığında da böyle olmuştu.

Birden nefes almadığını, yüzünün önce kızarıp ardından da morardığını hissetti. Ölülerin sesleri de heyecan doluydu şimdi. Küçük kız burada öldüğü takdirde onlardan biri olacak, onların oynayabileceği ve acı çektireceği yeni bir oyuncağ haline gelecekti çünkü. Koyasan onların hızla büyüyen zehirli sarmaşıklar gibi kendisine doğru uzandıklarını hissetti.

Diđer çocukların şaşırıp donakalmalarına yol ačan bir çığlık atan Koyasan, kendisini yere çivileyen büyüden kurtulup, ciğerlerine kısa ve sığ bir nefes çekti. Hemen sonra da Maiko'yu arkadaşlarının yanında bırakıp, dere üzerinde kendi halinde duran gösterişsiz tař köprüden bir an önce uzaklaşmaktan başka bir řey düşünmeden köye doğru koştu.